

Sprawa C-500/18

Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości

Data wpływu:

30 lipca 2018 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Tribunalul Specializat Cluj (sąd orzekający w sprawach handlowych w Kluż, Rumunia)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

2 maja 2018 r.

Strona powodowa:

AU

Strona pozwana:

Reliantco Investments LTD

Reliantco Investments LTD Limassol Sucursala București

Przedmiot postępowania głównego

Pozew o stwierdzenie nieważności i ustalenie odpowiedzialności, w ramach którego powód wnosi o:

a) stwierdzenie nieuczciwego charakteru niektórych warunków umowy o obrocie instrumentami finansowymi na platformie internetowej www.ufx.com spółki RELIANTCO INVESTMENTS LTD i usunięcie tych warunków z umowy z powodu ich nieważności;

b) stwierdzenie nieważności sześciu zleceń z limitem ceny [limit order] złożonych przez powoda na platformie UFX w dniu 13 stycznia 2017 r.;

c) nakazanie pozwanym zapłaty kwoty 1 919 720 dolarów amerykańskich (zwanych dalej „USD”) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 13 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty, tytułem żądania głównego, jako odszkodowanie za

szkody wynikające z odpowiedzialności cywilnej z tytułu czynu niedozwolonego oraz, a tytułem żądania ewentualnego jako przywrócenie stron do stanu poprzedniego w wyniku stwierdzenia nieważności zleceń z limitem ceny;

d) nakazanie pozwanym zapłaty kwoty 191 972 USD tytułem zadośćuczynienia za krzywdy.

Przedmiot i podstawa prawna odesłania prejudycjalnego

Na podstawie art. 267 TFUE sąd wnosi o wykładnię art. 4 ust. 1 pkt. 12 dyrektywy 2004/39/WE, art. 2 lit. b) dyrektywy 93/13/EWG, a także art. 7 pkt. 2 i art. 17 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1215/2012.

Pytania prejudycjalne

1. Czy przy dokonywaniu wykładni pojęcia „klient detaliczny”, o którym mowa w art. 4 [ust.] 1 pkt. 12 dyrektywy 2004/39/[WE], sąd odsyłający może/musi zastosować te same kryteria wykładni, które definiują pojęcie konsumenta w rozumieniu art. 2 lit. b) dyrektywy 93/13/EWG?
2. W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, na jakich warunkach „klient detaliczny”, w rozumieniu dyrektywy 2004/[39/WE], może skorzystać ze statusu konsumenta w sporze takim jak ten będący przedmiotem postępowania głównego?; oraz
3. W szczególności, czy realizacja przez „klienta detalicznego”, w rozumieniu dyrektywy 2004/[39/WE], znacznej wielkości transakcji w stosunkowo krótkim okresie czasu oraz inwestowanie dużych kwot pieniędzy w instrumenty finansowe, takie jak te określone w art. 4 [ust. 1] pkt. 17 dyrektywy 2004/39/[WE], stanowią odpowiednie kryteria oceny, czy „klientowi detalicznemu” w rozumieniu wspomnianej dyrektywy przysługuje status konsumenta?
4. Czy w operacji mającej na celu ustalenie własnej jurysdykcji - zważywszy, że sąd odsyłający ma obowiązek ustalenia wpływu, odpowiednio, art. 17 [ust.] 1 lit. c) lub art. 7 pkt. 2 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012 - sąd ten może lub musi wziąć pod uwagę podstawę materialnoprawną, na którą powołuje się powód, - wyłącznie odpowiedzialność pozaumowną - jako środek prawny na zawarcie rzekomo nieuczciwych warunków w rozumieniu dyrektywy 93/13/EWG, dla których mające zastosowanie prawo materialne określa się zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 864/2007 (Rzym II), czy też ewentualny status konsumenta przysługujący powodowi powoduje, że podstawa materialnoprawna jego powództwa jest nieistotna?

Powołane przepisy prawa Unii

Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz. U. L 95 z 21.4.1993, s. 29): art. 2 lit. b), art. 3 ust. 1.

Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniająca dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 93/22/EWG (Dz. U. L 145 z 30.4.2004, s. 1): art. 1 ust. 2, art. 2 ust. 2, art. 4 ust. 1 i ust. 12, art. 6 ust. 4 lit. d) i art. 19 ust. 2-3 i 5.

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (wersja przekształcona) (Dz. U. L 351 z 20.12.2012, s. 1): art. 17 ust. 1 lit. c), art. 18 ust. 1, art. 19, art. 21 ust. 1 i art. 25 ust. 4.

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I) (Dz. U. L 177 z 4.7.2008, s. 6): art. 6 ust. 1-2.

Rozporządzenie (WE) nr 864/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. dotyczące prawa właściwego dla zobowiązań pozaumownych (Rzym II) (Dz. U. L 199 z 31.7.2007, s. 40): art. 2 ust. 1.

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1286/2014 z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie dokumentów zawierających kluczowe informacje, dotyczących detalicznych produktów zbiorowego inwestowania i ubezpieczeniowych produktów inwestycyjnych (PRIIP) (Dz. U. L 352 z 9.12.2014, s. 1): art. 13 ust. 1.

Powołane przepisy prawa krajowego

Sąd odsyłający wskazuje różne przepisy prawa krajowego, na które powołuje się powód w swoim pozwie i „które mogą mieć zastosowane w niniejszej sprawie” w przypadku rozstrzygnięcia sprawy co do istoty. Nie mają one jednak znaczenia dla rozstrzygnięcia kwestii jurysdykcji sądu, która jest przedmiotem wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym.

Zwięzłe przedstawienie okoliczności faktycznych i postępowania głównego

- 1 W dniu 15 listopada 2016 r. powód utworzył cyfrowe konto transakcyjne na platformie internetowej www.ufx.com spółki RELIANTCO INVESTMENTS LTD, wyrażając za pośrednictwem platformy zgodę na regulamin UFX w celu

obrotu instrumentami finansowymi typu kontrakty różnicy kursowej [contract for difference] (zwane dalej „CFD”).

- 2 Aby utworzyć konto na platformie UFX, powód skorzystał z domeny internetowej spółki handlowej i prowadził korespondencję ze spółką RELIANTCO INVESTMENTS LTD jako dyrektor rozwoju tej spółki handlowej.
- 3 W dniu 11 stycznia 2017 r. powód zawarł umowę o korzyści wynikające z obrotu, wskazując, że zamierza skorzystać z obrotu oferowanego przez spółkę RELIANTCO INVESTMENTS LTD, i oświadczając, że przeczytał, zrozumiał i wyraził zgodę na przestrzeganie regulaminu oferty.
- 4 W takich okolicznościach powód oświadczył, że zawiera ze spółką RELIANTCO INVESTMENTS LTD, jako organem regulacyjnym upoważnionym i regulowanym na Cyprze przez komisję papierów wartościowych i giełdy cypryjskiej, umowę kliencką zgodnie z warunkami określonymi w tej umowie, w celu obrotu CFD.
- 5 W myśl art. 27 umowy zawartej między stronami wszystkie spory wynikające z ww. umowy klienckiej lub związane z tą umową będą rozstrzygane przez sąd cypryjski, a ponadto zawarta umowa i wszystkie stosunki dotyczące obrotu między stronami podlegają ustawodawstwu cypryjskiemu.
- 6 W okresie od listopada 2016 r. do 13 stycznia 2017 r., po dokonaniu 197 transakcji CFD, powód osiągnął zysk w wysokości 644 413,53 USD.
- 7 W dniu 13 stycznia 2017 r. powód złożył na platformie UFX sześć zleceń z limitem ceny opartych na cenie ropy naftowej. Powód twierdzi, że w wyniku tych transakcji stracił całą kwotę odłożoną na rachunku przeznaczonym do obrotu, to znaczy 1 919 720 USD.
- 8 W dniu 26 kwietnia 2017 r. powód wniósł do sądu odsyłającego pozew przeciwko spółce RELIANTCO INVESTMENTS LTD z Cypru oraz spółce RELIANTCO INVESTMENTS LTD LIMASSOL SUCURSALA BUCUREȘTI (RELIANTCO INVESTMENTS LTD LIMASSOL, oddział w Bukareszcie), twierdząc, że padł ofiarą manipulacji, która spowodowała utratę wspomnianej kwoty.
- 9 W takich okolicznościach powód powołuje się na odpowiedzialność cywilną z tytułu czynu niedozwolonego pozwanych w związku z naruszeniem przepisów dotyczących ochrony konsumentów. Ponadto powód wnosi o: stwierdzenie nieuczciwego charakteru różnych warunków umownych oraz usunięcia tych warunków z umowy z powodu ich nieważności; stwierdzenie nieważności sześciu zleceń z limitem ceny złożonych przez niego na platformie UFX w dniu 13 stycznia 2018 r.; nakazanie pozwanym zapłaty kwoty 1 919 720 USD wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 13 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty, tytułem żądania głównego jako odszkodowanie za szkody wynikające z odpowiedzialności cywilnej z tytułu czynu niedozwolonego oraz, tytułem żądania ewentualnego jako przywrócenie stron do stanu poprzedniego w wyniku

stwierdzenia nieważności ww. zleceń z limitem ceny, a także nakazanie pozwanym zapłaty kwoty 191 972 USD tytułem zadośćuczynienia za krzywdy.

- 10 W istocie powód uważa, że ma miejsce odpowiedzialność cywilna z tytułu czynu niedozwolonego pozwanych, ponieważ naruszono przepisy dotyczące jego ochrony jako konsumenta, gdyż pozwane nie wykonały obowiązków prawnych w zakresie poinformowania powoda, udzielenia mu porady i ostrzeżenia go o świadczonych usługach i ryzyku związanym z obrotem na platformie UFX, wprowadziły do umowy UFX wiele nieuczciwych warunków, które nie były przedmiotem negocjacji, a które powodują znaczącą nierównowagę praw i obowiązków stron oraz są sprzeczne z wymogiem dobrej wiary, [pozwane] świadczyły nieprawidłowe usługi marketingowe i doradcze w zakresie ukrytych inwestycji w postaci niektórych usług „personal trainer” i nie wykonały złożonych zleceń zgodnie z udzielonymi instrukcjami, co spowodowało powstanie szkody.
- 11 W odpowiedzi na pozew pozwane podniosły zarzut ogólnego braku jurysdykcji sądów rumuńskich, stwierdzając, że pozew podlega jurysdykcji sądów cypryjskich.

Zasadnicze argumenty stron w postępowaniu głównym

- 12 Na poparcie podniesionego zarzutu braku jurysdykcji sądów rumuńskich **pozwane** przedstawiają różne argumenty.
- 13 Po pierwsze, podnoszą one, że strony umowy UFX dokonały ważnego wyboru jurysdykcji sądów Cypru na podstawie warunku przewidzianego w art. 27 umowy.
- 14 Po drugie, sąd cypryjski, a mianowicie sąd okręgowy w Limassol, do którego powód wystąpił o wydanie postanowienia w przedmiocie środka tymczasowego w celu zajęcia znajdującego się na Cyprze majątku pierwszej pozwanej, już się wypowiedział, uznając swoją jurysdykcję do orzekania.
- 15 Po trzecie, pozwane uważają, że wyłączona jest jurysdykcja sądów rumuńskich, na którą powołuje się powód, oraz że jurysdykcja opiera się na przepisach art. 17 ust. 1 lit. c) w związku z art. 18-19 rozporządzenia nr 1215/2012, ponieważ w przypadku zakwestionowania ważności wyboru jurysdykcji z art. 25 ust. 1 powyższego rozporządzenia wynika, iż sąd musi ocenić tę ważność zgodnie z prawem państwa, którego jurysdykcję wybrały strony, to znaczy zgodnie z prawem cypryjskim.
- 16 Po czwarte, pozwane podnoszą, że ich zdaniem pozew jest oparty na culpa in contrahendo, ponieważ powód wnosi o stwierdzenie odpowiedzialności cywilnej z tytułu czynu niedozwolonego zasadniczo w związku z rzekomo wprowadzającą w błąd reklamą oraz rzekomym niewykonaniem obowiązków informacyjnych przed zawarciem umowy, gdyż culpa in contrahendo jest zobowiązaniem pozaumownym zgodnie z art. 2 ust. 1 rozporządzenia nr 864/2007.

- 17 Po piąte, pozwane twierdzą, że nie jest jasne, czy powód opiera się na pierwszej hipotezie art. 17 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 1215/2012 (umowa została zawarta z osobą, która prowadzi działalność gospodarczą lub zawodową w państwie członkowskim, na terytorium którego konsument ma miejsce zamieszkania), czy na hipotezie zdania drugiego lit. c) [wspomniana osoba kieruje taką (działalnością) w jakikolwiek sposób do tego państwa członkowskiego lub do kilku państw włącznie z tym państwem członkowskim, a umowa wchodzi w zakres tej działalności].
- 18 W odniesieniu do pierwszej części art. 17 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 1215/2012, nie ma ona zastosowania do sporu, ponieważ druga pozwana, która jest spółką zależną pierwszej pozwanej, nie ma w Rumunii żadnego pracownika i nie prowadzi tam żadnej działalności gospodarczej oraz nie otrzymała jeszcze zezwolenia na prowadzenie działalności od cypryjskiej komisji papierów wartościowych, a ponadto spółka dominująca nie świadczy usług obrotu na rynku bezpośrednio w Rumunii.
- 19 Po szóste, pozwane kwestionują status powoda jako konsumenta, stwierdzając, że jest on osobą fizyczną, która kierowała się chęcią zysku, to znaczy osiągnięcia zysku w wyniku transakcji CFD, w związku z czym powód nie prowadził działalności innej niż zawodową, lecz działalność typową dla działalności zawodowej, osiągając zysk w wysokości 644 413,53 USD podczas wykonywania umowy, w wyniku realizacji 197 transakcji w okresie od listopada 2016 r. do dnia 13 stycznia 2017 r., z których tylko sześć zostało zakwestionowanych. Ze względu na to, że powód nie działał jako konsument, nie mają znaczenia przepisy art. 19 rozporządzenia nr 1215/2012. Ponadto status konsumenta określa się zgodnie z prawem cypryjskim, a sąd cypryjski wyraził już zastrzeżenia co do takiego statusu powoda.
- 20 **Powód** wnosi o oddalenie zarzutu podniesionego przez pozwane, twierdząc, że sądy rumuńskie mają jurysdykcję do orzekania co do istoty sprawy.
- 21 Powód twierdzi bowiem, że klauzula prorogacyjna zawarta w art. 27 umowy UFX jest nieważna z powodu naruszenia warunków ważności materialnej w myśl prawa tego państwa członkowskiego, zgodnie z art. 21 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012, lub że umowa jest objęta co najmniej jednym z wyłączeń przewidzianych w art. 25 ust. 4 powyższego rozporządzenia.
- 22 Stwierdził on, że w ten sposób pomija się przepisy art. 25 ust. 4 rozporządzenia nr 1215/2012, które odnoszą się do art. 19 sekcji „Jurysdykcja w sprawach dotyczących umów konsumenckich”. Zdaniem powoda wybór jurysdykcji w umowie UFX jest sprzeczny z ww. artykułem i żąda on stwierdzenia nieuczciwego charakteru tego wyboru. W związku z powyższym, zdaniem powoda, z punktu widzenia prawa konsumenckiego warunek ten jest nieważny i nie można uznać go za ważny wybór jurysdykcji sądów cypryjskich.

- 23 Jeśli chodzi o argument pozwanych oparty na wyroku sądu okręgowego w Limassol, powód twierdzi, że wyrok ten nie ma powagi rzeczy osądzonej w niniejszej sprawie, ponieważ został wydany zgodnie z art. 35 rozporządzenia nr 1215/2012 w odniesieniu do środków tymczasowych lub zabezpieczających, a nie w odniesieniu do istoty sprawy lub ogólnej jurysdykcji sądów rumuńskich.
- 24 Powód twierdzi również, że domniemane oparcie powództwa na pojęciu culpa in contrahendo nie wyklucza zastosowania sekcji 4 rozporządzenia nr 1215/2012, ponieważ sekcja ta ma na celu ochronę interesów konsumentów pod względem prawa materialnego. Cel owej ochrona prawnej stałby się iluzoryczny, gdyby była ona ograniczona jedynie do powództwa z tytułu odpowiedzialności umownej i nie byłby nią objęty niezwykle szeroki zakres czynów niedozwolonych.

Zwięzłe uzasadnienie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

- 25 Sąd odsyłający uważa, że w celu ustalenia jurysdykcji w niniejszej sprawie konieczne jest dokonanie wykładni pojęcia „klient detaliczny”, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt. 12 dyrektywy 2004/39. Uważa on także, że konieczne jest ustalenie, czy sąd odsyłający może lub musi wziąć pod uwagę podstawę materialnoprawną, na którą powołuje się powód, - to znaczy wyłącznie odpowiedzialność pozaumowną - jako środek zaradczy na zawarcie rzekomo nieuczciwych warunków w rozumieniu dyrektywy 93/13/EWG, dla których mające zastosowanie prawo materialne określa się zgodnie z rozporządzeniem nr 864/2007, czy też ewentualny status konsumenta przysługujący powodowi powoduje, że podstawa materialnoprawna jego powództwa jest nieistotna.
- 26 W związku z powyższym sąd ten uważa, że powód oparł pozew na odpowiedzialności cywilnej z tytułu czynu niedozwolonego, to znaczy na odpowiedzialności pozaumownej, dla której właściwe prawo materialne określa się zgodnie z rozporządzeniem nr 864/2007, chociaż jednocześnie powód korzysta z przysługującego mu statusu konsumenta, w której to sytuacji jego pozew mógłby być objęty zakresem odpowiedzialności umownej, powołując się z punktu widzenia jurysdykcji na przepisy art. 17 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 1215/2012.
- 27 Sąd odsyłający wskazuje również, iż po pierwsze, pozwane kwestionują status powoda jako konsumenta i twierdzą, że przepisy art. 19 rozporządzenia nr 1215/2012 nie mają zastosowania oraz że ustalenie statusu konsumenta musi być dokonane zgodnie z prawem cypryjskim, a sąd cypryjski wyraził już zastrzeżenia co do wspomnianego statusu powoda. Po drugie, powód twierdzi, że pojęcie „klienta detalicznego”, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt. 12 dyrektywy 2004/39, jest zbieżne z pojęciem „konsumenta” w rozumieniu art. 2 lit. b) dyrektywy 93/13.
- 28 W odniesieniu do ostatniego argumentu powoda sąd odsyłający wyraża swoje zastrzeżenia. Sąd wskazuje bowiem, że art. 2 lit. b) dyrektywy 93/13 definiuje konsumenta jako „każdą osobę fizyczną, która w umowach objętych niniejszą dyrektywą działa w celach niezwiązanych z handlem, przedsiębiorstwem lub

zawodem”, natomiast „klient detaliczny” jest zdefiniowany w art. 4 ust. 1 pkt. 12 dyrektywy 2004/39 jako klient, który nie jest klientem branżowym, a zakresem zastosowania pojęcia „klienta branżowego” objęte są podmioty, które są uprawnione lub podlegają przepisom wykonawczym dotyczącym prowadzenia działalności na rynkach finansowych.

- 29 W związku z powyższym z wykładni tych przepisów wynika, że „konsument” może być tylko osobą fizyczną, która działa poza swoją działalnością związaną z handlem, przedsiębiorstwem lub zawodem, a „klient detaliczny” może być zarówno osobą fizyczną, jak i osobą prawną lub podmiotem innym niż wymieniony w załączniku 2 do dyrektywy 2004/39.
- 30 Ponadto sąd odsyłający odnosi się do wyroku z dnia 3 lipca 1997 r., Benincasa (C-[269/95], EU:C:1997:337), w którym Trybunał stwierdził, że „jedynie umowy zawarte poza jakąkolwiek działalnością lub jakimkolwiek celem gospodarczym i niezależnie od nich, to jest zawarte jedynie w celu zaspokojenia własnych prywatnych potrzeb konsumpcyjnych osoby, są objęte zakresem szczególnego systemu (...) w dziedzinie ochrony konsumenta, natomiast tego rodzaju ochrona nie znajduje uzasadnienia w przypadku umów, których celem jest działalność zawodowa”.
- 31 W tym kontekście sąd odsyłający uznaje za istotne oświadczenia pozwanych, które stwierdziły, że powód dokonał 197 transakcji w okresie około trzech miesięcy, osiągając zysk w wysokości 644 413,53 USD, i zakwestionował tylko sześć z ww. transakcji. Pod względem kryteriów określonych w dyrektywie 2004/39 i zawartych w załączniku 2 pkt. II, działając we wskazanych okolicznościach, powód mógłby zostać uznany za klienta branżowego.
- 32 Ponadto sąd odsyłający wskazuje, że w celu utworzenia konta na platformie UFX powód skorzystał z domeny internetowej spółki handlowej i prowadził korespondencję ze spółką RELIANTCO INVESTMENTS LTD jako dyrektor rozwoju tej spółki handlowej.
- 33 W takich okolicznościach sąd odsyłający uważa, że istotne jest wyjaśnienie pojęć „klienta detalicznego” i „konsumenta”, w szczególności kryteriów orientacyjnych lub obowiązkowych dla sądów odsyłających, które mogą być stosowane przy interpretacji warunku umownego w świetle prawa Unii, przy czym następnie do sądu odsyłającego należy ustalenie, czy w świetle tych kryteriów strona korzystająca ze statusu konsumenta spełnia jego warunki.
- 34 W odniesieniu do czwartego pytania prejudycjalnego wskazano, że jest ono istotne w kontekście, w którym obowiązek ustalenia jurysdykcji spoczywa na sędzie odsyłającym, oraz po ustaleniu wpływu, odpowiednio, art. 17 ust. 1 lit. c) lub art. 7 pkt. 2 rozporządzenia nr 1215/2012, w zależności od możliwych kryteriów wykładni, które zostaną zawarte w odpowiedziach na pierwsze trzy pytania, a także wykładni ww. przepisów rozporządzenia nr 1215/2012.

- 35 W tym sensie sąd odsyłający uważa, że sekcja 4 rozporządzenia nr 1215/2012 reguluje jurysdykcję w sprawach dotyczących umów konsumenckich i co do zasady ma zastosowanie do pozwów wniesionych przez konsumenta, opartych na umowie, natomiast rozpatrywane powództwo opiera się wyłącznie na odpowiedzialności cywilnej z tytułu czynu niedozwolonego, która wyklucza istnienie stosunku umownego. W sytuacji tej, w celu ustalenia jurysdykcji, powstaje problem wpływu przepisów art. 7 pkt. 2 zawartych w sekcji 2 rozporządzenia nr 1215/2012.
- 36 W takich okolicznościach, mimo iż powód uznał, że pytania prejudycjalne nie są ani konieczne ani istotne dla rozstrzygnięcia sporu w postępowaniu głównym, powołując się na zasadę „acte clair”, natomiast pozwane uznały, że konieczne jest sformułowanie pytań prejudycjalnych podniesionych przez sąd, sąd odsyłający uważa, że w celu ustalenia jurysdykcji na podstawie rozporządzenia nr 1215/2012 konieczne jest zwrócenie się do Trybunału ze sformułowanymi pytaniami prejudycjalnymi, aby uzyskać wykładnię przepisów istotnych dla rozstrzygnięcia zarzutu ogólnego braku jurysdykcji sądów rumuńskich zgodnie z celem przepisów prawa Unii.

DOKUMENT ROBOCZY